

THRILLER

LINDSAY MARCOTT

V PŘÍBOJI POCHYB



COSMOPOLIS



LINDSAY MARCOTT

V PŘÍBOJI
POCHYB

Přeložila Ivana Čejková

Text copyright © 2021 by Lindsay Marcott

All rights reserved

This edition is made possible under a license arrangement originating

with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration

with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

Translation © Ivana Čejková, 2022

Cover photos © ivandan / Shutterstock.com, nejron / Depositphotos.com

ISBN 978-80-271-3588-2

*Peteru Dorsettu Gravesovi,
jehož fantazie je bezbřehá.*

Byl jsem ti věrný, Cynaro! Svým způsobem.

Ernest Dowson, *Non Sum Qualis Eram Bonae*

PRVNÍ KAPITOLA

V duchu si to dokážu jasně představit.

Thorn Bluffs, 17. prosince, čtvrté výročí jejich svatby.

Obléká se na večeri, kalhoty z tmavě šedého kepru, plátěná košile v barvě mlžného oparu. Černý sportovní kabát, před hodinou vykartáčovaný a připravený Annunciatou, visí na dosah ruky na vypolstrovaném ramínku. Černé hedvábné ponožky jsou přehozené přes naleštěné černé mokasíny.

Má si vzít vázanku? Kromě příležitostných povinných akcí, jako bylo zasedání správní rady nebo povinný charitativní galavečer, ji už dlouhá léta nenosí. Ani na svatbu nesměl opomenout černý motýlek, který mu svíral hrdlo. Dnes večer raději nebude riskovat, rozhalená košile by ji mohla popudit.

Vybírá si stříbrošedou hedvábnou kravatu.

Mají rezervaci na 17.30 v Sierra Mar. Nezvykle brzy, ale ona bývá v podvečer po druhé dávce antipsychotik mnohem klidnější a poddajnější, přesto by jí však svým vzhledem neměl zavdat sebemenší příčinu k rozčílení. Všechno má předem domluvené. Rohový stůl na prosklené terase vybíhající nad Tichý oceán, k jídlu pak dušené hrušky na začátek, tresku s kaviárem a jemnou máslovou omáčkou beurre blanc a čokoládovou pěnu.

Samozřejmě bez vína. Jen koktejl z levandule a limonády.

Aspoň nebude muset přemýšlet, co si dát.

Možná se jim podaří přežít večeři bez nehody.

Obléká si kabát a kolem zápěstí si připíná otcovy těžké chromované hodinky Breitling. Když vychází ze šatny, zaslechne venku štěkot dvou německých ovčáků. Jsou zjevně rozrušení, jako by vycítili nějakou hrozbu.

Je tu snad nějaký vetřelec?

Zkontroluje monitor kamer na pozemku: brána na příjezdové cestě je bezpečně zavřená. Dostal se sem snad někdo lodí ze zátoky? Sílu rozbouřeného oceánu by žádné malé plavidlo nezvládlo.

Vyjde na terasu s nádherným výhledem na oceán a útesy. Bouře posledních dní konečně ustaly a západ slunce rozzářil oblohu, poslední mraky se vybarvují do zlaté, růžové, azurově modré. Ale hladina je stále rozbouřená, vlny narážejí na útesy a spršky vody se rozstříkují vysoko nad skalami. V zátoce ani za ní na otevřeném moři není žádná loď v dohledu.

Zadívá se dolů na pláž.

Stojí na místě, kde se rozbouřené vlny lámou. Dlouhé světlé vlasy jí vlají ve větru a cípatý lem ledově modrých šatů se jí lepí na nohy. Vypadá jako exotická mořská sasanka, která se vynořila z hlubin klidného tropického oceánu.

Otočí se a zahledí se na dům. Vidí ho?

Vykřikne její jméno, ale vítr mu ho sebere ze rtů.

Obrátí se zpátky k oceánu a udělá krok do zpěněného příboje. Voda se jí pění nad kotníky, namočí si lem šatů, hedvábná látka ztěžkne.

V tu chvíli se dá do pohybu. Proběhne ložnicí a seběhne po schodišti do haly. Vyrází ven a běží dál. K okraji ostrohu, k bráně v oplocení, k polorozpadlým dřevěným schodům vedoucím na pobřeží. Bere je po dvou, po třech, třísky se mu zabodávají do bosých nohou, doprovázen čestnou stráží dvou německých ovčáků.

Když doběhne na písčnou pláž, zakopne o botu. Stříbrný sandá-

lek na vysokém podpatku, až obludně dlouhém a tenkém. Ty boty si nechala ručně šít v Miláně.

Ale vůbec nikde ji nevidí, ani na pláži, ani ve vodě.

Znovu na ni zavolá a pak se poslepu vrhne mezi skály do vln. Proudys jsou tu prudké, silný příboj ho strhne pod hladinu. Mokrý košile a kalhoty ho táhnou stále níž a níž. Rukama se snaží zachytit drsných kamenů, až si je rozedře. Ledová síla do sebe narážejících vln ho téměř přemůže. Řemínek hodinek se mu zachytí o výčnělek skály. Podaří se mu vynořit nad hladinu, vzdušnou vlnou se nechá donést k plochým skalám u břehu a z posledních sil se doplází na písčnou pláž.

Leží na zádech a lapá po dechu. Vykašlává vodu z plic. V očích ho pálí slaná voda a bahno. Psi ho starostlivě očíhávají a olizují.

A teď se nad ním tyčí Hectorova tvář, jako vždy netečná. S jeho pomocí vstane.

Protře si oči a hledá stříbrný sandálek. Když ho najde, přivolá psy, aby prohledali malý kousek pláže a našli ten druhý. Ale moře ho jistě pohltilo.

I ona je pryč. Je mrtvá, tím si je jistý. Už pro ni nemůže nic udělat.

Nic, kromě oznámení její smrti policii.

Tak si to alespoň představuji já. Ale na druhou stranu, vždycky jsem měla bujnou fantazii.

DRUHÁ KAPITOLA

Měla jsem to tušit. Myslím *Carlottinu* smrt.

Měla jsem mít oči otevřené dávno předtím, než se to stalo. V posledních dvou sezonách naše sledovanost pomalu klesala a sponzoři mizeli jako pára z chladnouceho čaje.

Ale *Temná Carlotta*, seriál pro malou kabelovou televizi, pro niž jsem psala, nebyl žádný tuctový seriál. Byl lehce dráždivý a erotický, s nádechem černé komedie, v gotickém stylu. Odehrával se v ponurém prostředí Adirondackého pohoří devatenáctého století. Vyskytovali se v něm pomstychtiví duchové lákající novomanžele k hrůzným sebevraždám, upíři chlemtající krev z broušeného křišťálu jako obyčejní lidé pijící martini. Mladé karmelitánky svlékající se z řeholního hávu na pouhé mrknutí statného hrobníka.

Jak jinak by to mohlo skončit?

Na seriálu jsem se podílela už od jeho začátku před šesti lety, začínala jsem jako řadová stážistka, pak jsem se vypracovala na pozici scenáristky. Ve své práci jsem byla dobrá a milovala jsem ji. Což bylo zvláštní, protože na gotičku nevypadám. Mám rozevláté světle hnědé vlasy, zářivé šedé oči, které na mě prozradí všechno, co si myslím. A málokdy nosím černou, protože v ní vypadám příliš bledě.

Ale vždycky mě přitahovaly děsivé a strašidelné historky. Když jsem byla malá, představovala jsem si docela laskavou postavičku – kostru

jménem paní Kostička, která žila pod mou postelí a chrástila kostmi, kdykoli zahřmelo.

Na Halloween pro mě žádné princeznovské čelenky neexistovaly. „Chci být mumie,“ trvala jsem na svém. Máma milovala divadlo, a tak mi vyhověla. Obvázala mi celou hlavu gázou, kterou namočila do studeného čaje, aby vypadala věrohodně špinavá a rozkládající se.

Možná se tahle moje slabost zrodila, když mi byly tři roky a otec ze dne na den zmizel. V tom věku jsem samozřejmě neměla pojem o smrti. Chápala jsem jen to, že jeden den jsem měla tatínka, kterému jsem seděla na klíně a tahala ho za rozčepýřené zrzavé vlasy, a druhý den už tam nebyl.

Kde je táta?

Měl nehodu, miláčku.

Ale kam šel?

Jdi spát, zlatíčko. Nechám ti rozsvícenou lampičku.

Otec prostě najednou zmizel. A svým způsobem s ním umřela i máma. Nikdy se znovu nevdala. Každého nápadníka poslala rychle do háje a veškerou svou vášeň vložila do hraní v místním divadle. Vyměnila romantiku skutečného života za jevištní představení.

A tak jsem si začala představovat, že mrtví nezůstanou mrtví. Že se do našeho světa vrací, i když třeba jako chrastící kosti, příšery ve shnilých hadrech nebo upíři chlemtající krev.

Seriál *Temná Carlotta* byl pro mě jako stvořený. Jenže pak taky zmizel.



Bylo říjnové sychravé ráno. Hlavní scenárista Wade O'Connor si mě zavolal do kanceláře. Wade byl můj šéf a zároveň důvěrník – pohledný chlapík s počínající dvojitou bradou, jak si vytahoval kůži na krku, když byl nervózní. Zrovna teď za ni škubal jako šílený.

„Mám špatné zprávy, Janie. Raději se posad.“

Cítila jsem, jak se mi z obličeje vytrácí krev. Další špatné zprávy už nevydržím. Ne s tou odporně sladkou vůní máminých smutečních květin, kterou jsem ještě cítila v chřípí. „Co se stalo?“

„Zrušili nás. Koncem příštího měsíce.“

„Zrušili?“ Připadalo mi to naprosto nesmyslné.

„Jo. Místo našeho seriálu budou vysílat wellness show. Šestimínutové kardio, bobule, co léčí rakovinu... a tak. Omlouvám se, že ti to musím říct zrovna já.“

Prohlížela jsem si fotky hvězdných herců našeho seriálu nad Wadeovou hlavou. Dokonalé úsměvy s vybělenými zuby, rafinované účesy... dodávalo jim to určitou rodinnou podobnost. Vždyť my jsme byli jako rodina! Herci a štáb, jedna semknutá, nerozlučná rodina.

Lží!

Měla jsem chuť ty rozšklebené obličeje strhnout ze zdi a rozbít je o Wadeův stůl, chtěla jsem křičet, kopat a zuřit. Ale neudělala jsem to.

Místo toho jsem znovu nasadila mamčin výraz *pro všechny pohromy*, ať už šlo o smrtelnou nemoc, nebo o ztracený recept na kmínové sušenky.

„Do prdele, do prdele, do prdele,“ řekla jsem.



To bylo v říjnu a teď byl konec května. Seděla jsem se zkříženýma nohama v okně svého bytu v Cobble Hill a dopíjela lahev sancerre – bůhvíproč otevřenou, protože byla napůl zoctovatělá, MacBook mi ležel na klíně. Odpoledne jsem si vyhradila na účty – a těch se mi nahromadilo opravdu hodně. Bylo vlhké, studené jaro, jeden ponurý den za druhým, a deprimující déšť bubnoval do okna.

Byla jsem bez práce téměř osm měsíců. Zatahala jsem snad za

všechny možné nitky, zaklepala na všechny dveře. Ale v uplynulém roce byla krize a my jsme nebyli jediný seriál, který se zrušil. A tím narostla řada seriálových scenáristů, kteří bušili na stejné dveře. „Jen vydrž do podzimu,“ nabádal mě můj agent. „V létě je mrtvo – pak se to zase rozjede.“

V březnu mi došlo poslední odstupné. Nikdy jsem si moc nenaspořila, a to málo, co jsem měla, se rychle tenčilo a pomalu se stávalo výplodem mé fantazie. Budila jsem se ve tři ráno s pocitem blížícím se panice. Nájemné za byt bylo přemrštěné i na brooklynské poměry. Prohledala jsem webové stránky a hledala levnější bydlení, rozeslala e-maily všem známým. Ale ani jedna nabídka mi nevyhovovala.

A mezitím stále přicházely další a další složenky a výdaje.

Posilnila jsem se douškem vína a otevřela první obálku.

Hospicové služby Tender Care. \$2,647.19. **DLUŽNÝ ZŮSTATEK PO SPLATNOSTI.**

Do prdele. Na tohle jsem zapomněla. Už je to devět měsíců od chvíle, co jsem maminčin popel rozptýlila z promenády v Ocean City (nelegálně, před svítáním), a pořád jsem splácela to, co nepokryla pojišťovna. Chtěla jsem pro ni tu nejlepší péči a nelitovala jsem toho. Jenže teď se mi najednou všechno vrátilo: její jídelní kout proměněný v nemocniční pokoj, skříňka přeplněná lahvičkami a injekčními stříkačkami, pípající monitory na příborníku a *vrzání... vrzání* bot s tlustou podrážkou na linoleu.

V hrudi mi nabobtnala bublina ztráty, smutku a viny.

Seskočila jsem z okenní sedačky, šla do kuchyně a nalila si do sklenice zbytek vína. Pila jsem dost, ale bylo mi to jedno.

Když mi zazvonil mobil, sáhla jsem po něm.

„Takže ještě žiješ,“ ozval se veselý baryton Otise Fairfaxe. „Jak to, že mi neodpovídáš na esemesky?“

„Promiň, dneska jsem se ještě nedívala.“

„Páni, to vypadá, že máš pořádnou depku.“

„Jo, asi máš pravdu,“ zamumlala jsem. „Už celou věčnost přší a mám pocit, že jaro nikdy nepřijde. Myslím opravdový jaro, s rozkvetlými dříný a narcisy a tak.“

„Jo, jasně. Ale je to jen děšť, ne?“

Znal mě příliš dobře. Otis byl jako moje rodina... jako mladší bratr – takový, který věčně bourá auta a nechává se vyhazovat z práce a pak přísahá bohu, že tentokrát už to zvládne. A i když mu to vlastně vůbec nevěříte, vroucně si přejete, aby to byla pravda. Před dvěma lety se odstěhoval do Kalifornie, kde se přihlásil do kulinářské akademie v Sausalitu – aby se z ní hned nechal vyhodit. Už několik měsíců jsem o něm neslyšela.

„Kde teď jsi?“ zeptala jsem se. „Pořád pracuješ v tom bistru?“

„Bože, ne, tam jsem už dávno skončil. Vedoucí byl takový malý Mussolini. Teď jsem v Big Sur a pracuju pro bratrance. Má obrovský sídlo na pobřeží s nádherným výhledem na oceán a říká se mu Thorn Bluffs. Najal si mě jako soukromýho kuchaře a občas mu pomáhám s chodem domu.“

„To zní skvěle.“

„Jasně že jo, a proto ti volám. Dostal jsem ten tvůj mail, že sháníš střechu nad hlavou. Poslouchej, bratranec má na pozemku takový domek, fakt pěkný a nikdo ho nepoužívá. Mohla bys tu přes léto bydlet, možná dýl... třeba i zadarmo.“

„Počkej,“ vyhrkla jsem. „Myslíš v Kalifornii?“

„Jo. Víím, že je to na druhým konci světa, ale je to pro tebe ideální místo. A nebudeš muset platit žádný nájem.“ Ze sluchátka se ozvala kakofonie štekotu. „Počkej chvílku, musím vyhodit psy z kuchyně.“ K psímu rachotu se přidal jeho hlas: „Ven, všichni! Vypadněte odsud! Právě teď máme pět psů, který jsem dostal na starosti. Tak kde jsem to skončil?“

„Domek s výhledem na oceán. V čem je háček?“

„Žádný není. Tedy, žádný velký. Až na Evana – to je můj bratra-

nec –, má dceru, která k němu přijede na letní prázdniny. Je jí třináct..., takže puberťačka, znáš to, ne? Původně měla jet k babičce, ale ta si zlomila kyčel. A její máma před pár lety umřela...“

Nadechla jsem se. „Jak?“

„No, pracovala pro nějakou nevládní organizaci a jako humanitární pracovnice odjela do Afriky pomáhat. Snědla nějaký jídlo a netušila, že v něm jsou arašídý. Byla na ně alergická. Evan do té doby ani netušil, že nějaké dítě má. Byl to úlet na jednu noc a ta ženská se už nikdy neozvala.“

„Chudák holčička,“ zamumlala jsem.

„Jo, má holka smůlu. Ale napadlo mě, že bys ji mohla chápat, protože ti máma taky umřela, víš? Promluvit si s ní a tak.“

„Jen si s ní promluvit?“

„No, nejen to. Ve škole jí to moc nejde a z nějakých předmětů propadla, takže tu bude chodit do letní školy. Ale potřebovala by ještě další doučování. Samozřejmě bys dostala zapláceno... tedy kromě toho ubytování. Bratranec umí pustit chlup.“

„Nikdy předtím jsem neučila,“ řekla jsem.

„Není to nic těžkýho. Francouzsky umíš, ne? A třeba zeměpis je hračka – stačí si předem projít učebnici.“

„Ale proč já? Proč si nenajme profesionálního učitele?“

„Evan nemá rád lidi, který nezná. Řekl jsem mu, že jsi pro mě něco jako rodina a já jsem zase rodina pro něj, takže jsme svým způsobem všichni tak trochu příbuzní.“

Cítila jsem se malátná. Zoctovatělé víno mi stouplo do hlavy. „A co dělá ten tvůj bratranec?“

„Vlastně je to bratranec z druhého kolena. Je podnikatel, financuje začínající firmy, většinou v Silicon Valley.“ Až příliš nenuceně Otis dodal: „Možná jsi o něm už slyšela. Jmenuje se Evander Rochester.“

Šokovaně jsem to jméno vyslovila. „Ten, co zavraždil svoji ženu?“

„Takže jsi o tom slyšela?“

„No jo, Otisi. Teď v zimě to bylo ve všech novinách a médiích. Jeho žena byla slavná modelka... Beatrice McAdamsová, ne?“

„Jo, ale on ji nezavraždil. Panebože, byla to sebevražda! Utopila se. Byla schizofrenička nebo tak něco. Všichni věděli, že je blázen. Zničila si kariéru modelky, protože při focení pro *Vogue* bodla fotografa špendlíkem brože přímo mezi oči.“

Překvapeně jsem se zasmála. „Opravdu?“

„Jo, a dělala ještě horší věci. Navíc se ji Evan tenkrát snažil zachránit, ale přišel pozdě. Její tělo odneslo moře. Proud je tady zabiják.“ Nervózně se zasmál. „Podívej, nic ti nehrozí, jestli se tohohle bojíš. Chci říct, že bych tě sem netahal, kdyby ti někdo mohl v noci podříznout krk nebo tak něco.“

„Já nevím, Otisi,“ váhala jsem. „Ty jsi do všeho moc hrr.“

„Ale tohle jsem si promyslel. Fakt chci, abys přijela a pomohla mi tu. Nevím, jak to jinak zvládnou. Jsem zavalený spoustou povinností... Evan je stejně skoro pořád pryč, takže tu budu jen já, Sophia a pár dalších lidí. Jsem tu prakticky jako ve vězení.“

Odmlčela jsem se. „Proč mám pocit, že mi něco tajíš?“

„Říkám ti všechno, fakt. A bude se ti tu líbit, slibuju. Je to blízko Carmel-by-the-Sea, kde je spousta uměleckých galerií, to máš taky ráda, ne?“ Zapípal mu telefon. „To je on, musím končit. Pošlu ti nějaký fotky.“ Zavěsil.

Dopila jsem sancerre. Typický Otis, navrhne mi, abych si odskočila do Kalifornie, jako by to byl výlet autobusem společnosti Hampton Jitney do Montauku na Long Islandu.

Cinknutí v telefonu mi oznámilo příchod zprávy. Dvě fotky. První byla nádherná akvamarínová zátoka obklopená svažujícími se pastelově zbarvenými útesy. **Výhled z tvého domku!**

Na druhé pak rozmazané selfie Otise v bílé kuchařské zástěře a s náběračkou. **Já v kuchyni!!**

Chyběl mi. Víc, než jsem si připouštěla. *Byl jako rodina.*

Venku se déšť změnil na bezútěšné vytrvalé mrholení a byt se pomalu nořil do šera. Bylo to první místo, na které jsem se šla podívat, když jsem musela okamžitě opustit podkrovní byt toho podvodníka Jeremyho, a hned jsem se sem nastěhovala. Ale i kdybych si ho mohla z finančních důvodů dovolit, nechtěla jsem tu zůstat – měla jsem odtud plno špatných vzpomínek.

Místa, o kterých se Otis zmínil – Big Sur, Carmel-by-the-Sea –, mi připadala plná romantiky. Představovala jsem si útesy, do nichž s neochvějnou pravidelností narážejí mořské vlny, v dálce vyzvánějí misijní zvony...

A ubohou mladou dívku, která tak náhle přišla o matku. Soucítila jsem s ní, i když jsem o ní nevěděla nic bližšího.

Možná bych jí mohla pomoci. Stejně jako bych mohla být oporou Otisovi, aby si tuhle práci udržel... aby našel nový smysl života...

Ale co přede mnou tají?

Byla jsem si naprosto jistá, že mi neřekl všechno.

BEATRICE

Thorn Bluffs, 17. prosince

Brzy ráno

Copánková kouzelnice mi rozčesává vlasy.

Jemně, nechce mě rozčítit, ale pak mi málem vyškubne pramen vlasů. Zavrčím na ni a ona přestane. Cítím, jak pevně svírá rukojeť kartáče. Chtěla by mi ublížit víc – cítím to –, ale neodváží se.

Možná jsem ji jednou kousla.

Před očima mi vyplave matná vzpomínka: kostnatá hnědá ruka, do které se zakusují mé ostré zuby jako do kuřecího stehna. Copánková kouzelnice vykřikla... zasýčela jako hnědý had snažící se na mě seslat čarodějnické prokletí..., ale teď se bojí, bojí se mých cvakajících ostrých bílých kočičích zubů.

Nevím to jistě, myšlenky se mi noří do mlhy. Ale líbí se mi to... protože když je mlha v mé mysli hustá, mám pocit, že plavu. Je to stejné, jako když jste pod vodou, ale přesto můžete dýchat.

Slyším, jak se otevírají dveře, a otočím hlavu. Ve stínu dveří stojí on. Očima černýma jako uhel si mě upřeně prohlíží.

Něco velmi hlasitě říká copánkové kouzelnici. „Annunciato,“ zaslechnu. Tak se totiž copánková kouzelnice jmenuje. Připomíná mi Pannu Marii.

Jsi Panna, Beatrice, šeptá mi hlas Máří Magdalény.

Annunciata odloží kartáč a mluví s ním, s mým žalárníkem. Mluví spolu tajným čarodějnickým jazykem, který používají, když proti mně intrikují.

Vezmu kartáč do ruky a stále se na ně mile usmívám. Rukojeť je černá jako jeho oči a štětiny jsou z chlupů divočáka. Zakloním hlavu a zabořím kartáč do dlouhých vlasů... sleduji, jak se ve světle stříbřitě lesknou.

Teď mluví ke mně. „Dnes je sedmnáctého, Beatrice,“ říká. „Sedmnáctého prosince. Výročí naší svatby, vzpomínáš?“

Znovu si kančími štětinami pročesávám vlasy. Připomínají mi tisíce drobných dýk.

Ano, vzpomínám si. Šla jsem k oltáři a měla jsem na sobě bílé šaty jako Panna Maria.

Myslel si snad, že jsem šla uličkou v bílém poprvé?

Dostávala jsem dva tisíce dolarů za hodinu, abych se procházela po přehlídkovém mole. Byla jsem nejslavnější modelka... a nejkrásnější. Dívka, která předváděla bílé svatební šaty. Poslední model před velkým finále módní přehlídky.

„Napadlo mě, že bychom si dnes mohli spolu zajít na večeři,“ říká žalárník. „Oslavit naše výročí. Chtěla bys?“

Ráda jsem se procházela po molu. Někdy mě oblékli do černé krajky a kůže, jindy do leopardí nebo gepardí skvrnitě nebo tygří pruhované kožešiny. Plížila jsem se uličkou, které říkali molo, široce se pohupovala v bocích a tvářila se divoce jako šelma. To byla slavná chůze Beatrice McAdamsové. A nakonec jsem vždycky oblékla šaty jako nevěsta, panna. Dívka v bílém.

Máří Magdaléna mi zašeptá.

Nezapomeň na tu Rusku, Beatrice. Na tu mladou holku z Petrohradu. Tu, kterou oblékli do bílých šatů v Miláně.

Ano, vzpomínám si.

Ta nová modelka, bylo jí pouhých šestnáct let. Říkalo se, že to bude další Beatrice McAdamsová. Nepoznali, že je to převlečený šavlozubý tygr, byla tak chytrá, že měla drápy schované v prstech na ruce i nohou jako divoká kočka.

Ale já to poznala. Ve finálovém průvodu přehlídky v Miláně jsem si všimla, jak jí vyjíždějí drápy – ostré, nebezpečné dýky prorážející boty a kroutící se v konečcích prstů. Věděla jsem, že se na mě hodlá vrhnout, roztrhat mě... a bála jsem se.

Vrhla jsem se na ni první.

Stačil jeden pohyb nohy a skolila jsem ji.

Slyšela jsem její křik a všude kolem se ozývaly hlasy. Ale ta dívka se dokázala chovat nenápadně, měla drápy zatažené, aby nikdo nepoznal, co je vlastně zač.

A pak mi zavolala Fiona z agentury. Její hlas zněl jako krákání vrány a to mě vyděsilo: *Krá, krá, krá, krá.*

Zlomila si nos, zakrákala Fiona, a vyrazila dva zuby. Podala na tebe žalobu.

Krá, krá. Krákové krákání.

Položila jsem telefon, zatímco Fiona dál krákala, protože jsem nutně potřebovala trochu sněhobílého prášku. Měla jsem ho v lesklé hnědé plechovce, ve které býval čaj od firmy CHAI DIARIES. Můj oblíbený ranní čaj ORGANIC CLASSIC BREAKFAST.

Šňupla jsem si z plechovky trochu sněhobílého prášku, abych si mohla s Fionou promluvit.

Měla jsem malé boty, vysvětlila jsem jí. Byly mi příliš těsné, nemohla jsem v nich chodit... klopýtla jsem. Nebyla to moje chyba.

To je naposledy, co tě taháme z problémů, Beatrice. Ještě jeden incident a vyhodíme tě. Rozumíš?

„Posloucháš mě, Beatrice?“ Žalárníkův hlas byl ostrý jako sklo. Zařezával se mi do kůže a zanechával hluboké rány. „Posloucháš vůbec, co ti říkám?“

Pořád stojí ve dveřích a probodává mě inkoustovými očima. Myslí si, že to nevím. Že nemám ponětí, co se chystá udělat.

Tolik hlasů v hlavě mi cosi našeptává, jako modlitby v kostele o Velikonocích, když jsou všechny lavice plné, lidé stojí i v uličkách a na oltáři leží bílé lilie.

Lilie. Chce se mi křičet.

Ale chovám se jako vzorný vězeň. Myslí se mi honí slova, ale vybírám si jen ta, která chce slyšet on.

„Samozřejmě že poslouchám, miláčku,“ odpovím. „Všechno nejlepší k výročí.“

TŘETÍ KAPITOLA

Ztratila jsem se.

Ploužila jsem se v pronajatém nissanu mlhou hustou jako vata, mlhou, která se ve světlech reflektorů bíle třpytila, než se rozplynula v černé tmě hodiny čarodějnic. GPS mi vypověděla službu už před dvaceti minutami a skoro stejně dlouho jsem nepotkala žádné jiné auto. Vlny Tichého oceánu s hukotem narážely do vysokých útesů a synchronizovaně s nimi se rozbušil můj tep.

Odbočku k Thorn Bluffs jsem musela někde přehlédnout. *Na té klikaté silničce se to snadno stane*, varoval mě Otis.

Před necelými jedenácti hodinami jsem opustila svůj byt a nastoupila do letadla společnosti Delta odlétajícího z letiště JFK. Nad Skalnatými horami nás zastihly silné turbulence, já během cesty vypila tři třetinkové lahve cabernetu. Pak jsem sprintovala rozlehlou halou letiště v Los Angeles, abych zjistila, že můj spoj s Alaska Air má zpoždění kvůli mlze v Monterey. Narazila jsem na chlápka v zelené mikině s kapucí. „Nevíte, jak dlouho to může trvat?“

„Mlha je v tomhle ročním období dost intenzivní. Může to trvat dvacet minut, ale taky šest hodin.“

Šest hodin! Měla jsem chuť se otočit a chytit další letadlo zpátky do New Yorku. Ale vlastně jsem se neměla kam vrátit, protože můj byt si pronajal holandský fotograf s růžovými vlasy. Bankovní

účet jsem měla téměř na nule a většina mých přátel se rozprchla do všech stran.

Místo toho jsem si došla pro frappuccino.

Než ohlásili můj let do Monterey, vypila jsem dvě, dala si krutí wrap a margaritu. Přežila jsem další neklidný let a vystála dlouhou frontu u přepážky půjčovny aut Alamo. Teď byla skoro půlnoc a já zabloudila.

Pomalu jsem projížděla zatáčkou, když se v mlze přede mnou na jedinou zhmotnila dopravní značka. Jednoduchá silueta prasete s protáhlým rypákem a salátkem v závěsu. Přechod pro divočáky! Otis mě upozornil, že je to orientační bod.

Hurá! Radostně jsem sevřela dlaň do pěsti.

A teď tu někde musí být odbočka – průsek v hustém podrostu vyznačený dvěma velkými bílými balvany. Odbočila jsem mezi kameny na vyježděnou cestu a po několika metrech došla k vysoké kovové bráně. Stiskla jsem tlačítko na černé kovové skřínce. Jako kdybych pronesla „Sezame, otevři se!“, brána zaskřípala a pomalu se otevřela.

Pokračovala jsem po úzké silničce s popraskaným asfaltem, lemované vysokými černými kmeny sekvojí. Mezi nimi se jako nadpozemské rostliny leskly trsy kapradin a z listoví se vynořovaly strašidelné pokřivené stíny. Každou chvíli se na kapotu auta sápalý dlouhé skřetí prsty.

Cesta jako z pohádky, která by klidně mohla vést k perníkové chaloupce. Nebo k nějaké příšeře v rozpadajícím se zámku lačnicí po krvi.

Silnice se klikatila a kroutila, a když už jsem si byla jistá, že mě nějaké zlovolné kouzlo zavedlo zase na začátek, sekvoje prořídly, mlha se pomalu rozptýlila a odhalila jeden z nejkrásnějších domů, jaké jsem kdy viděla.

Třípatrová budova ze sekvojového dřeva, skla a oceli. V nejvyšším patře rozlehlá terasa s výhledem na moře. Průčelí jemně osvětlené reflektory zasazenými do trávníku.

Sotva jsem vjela na příjezdovou cestu, vchodové dveře se rozletěly a vyběhl z nich Otis v neforemném hnědém županu, pod nímž měl pyžamo.

Vydělala jsem se, když se mi v okénku náhle objevil čenich nějaké bestie – černé a chlupaté, se svítícíma černýma očima.

„Pilote, lehni!“ Otis strhl psa za obojek. Z bestie se vyklubal obyčejný zarostlý černý pudl. Vytrhl se Otisovi z ruky a zmizel ve tmě. „Promiň, je to ještě štěně a není tu dlouho. Sophia ho přivedla domů teprve včera.“

Vypotácela jsem se z auta, zmožená dlouhou cestou. Pevně mě sevřel v medvědíh objetí. „Sakra, Janie, jsem tak rád, že tě vidím – ani si to neumíš představit!“

„Já taky.“ Tak ráda, až se mi do očí draly slzy. „Vůbec ses nezměnil!“ Jeho obličej byl pořád jako logo sluníčka na známých cereáliích – kulatý, s rozčepýřenými světlými vlasy a pronikavě modrýma očima za zlatými obroučkami brýlí.

„Ani ty ne, až na to, že jsi strašně vyhublá. Ale to nic, tady na vzduchu se ti vrátí chuť k jídlu. Je to tady velmi ozdravující.“

„Jo, všimla jsem si.“ Přitáhla jsem si tenký svetřík k tělu. „To je ale nádherný dům!“

„Že jo? Znáš architekta Jaspera Malloye?“

„Samozřejmě, byl to skvělý architekt z poloviny století. On ho navrhl?“

„Přesně tak. V roce 1962 ho postavil pro sebe. A taky tu o dvanáct let později umřel. Povídalo se, že v tom domě straší, takže ho dlouho nikdo nechtěl koupit. Když ho Evan objevil, byla to skoro zřícenina.“ Otis otevřel zadní dveře nissanu a vytáhl kufr. „I když pravý důvod, proč ten dům nikdo nechtěl, byl nejspíš ten, že Malloyova architektura vyšla z módy. Ale teď je považován za génia a vizionáře a všechny jeho stavby jsou mistrovská díla. *Architectural Digest* o něm chce napsat článek, ale Evan to naprosto odmítá. Jestli se tu prý nějaký novinář objeví, pošťte na něj psy.“

„Je tady? Myslím pana Rochestera.“

„Ev? Ne, jako obvykle je pryč a Sophia spí. Aspoň si to myslím, ale těžko říct – má puštěnou muziku čtyřicet hodin denně. Ale ty musíš být po té cestě vyřízená, odvedu tě do domku.“ Popadl ruksak. „Klíčky nech v autě, ráno ho přeparkuju.“ Vzala jsem si příruční zavazadlo a následovala ho po pěšině k dřevěným schodům. Oceán bouřil, jako by byl jen kousek pod námi. Schody byly porostlé mechem a kluzké, pevně jsem se přidržovala zábradlí.

Věškeré moje představy o luxusu, které jsem si vybájila při pohledu na hlavní dům, hned vyvrátil polorozpadlý domek na konci schodů. Nenařezaná sekvojová prkna, všude kolem záplava divokých keřů. Dřevěná štítová střecha se zbytky komína. Nápis nad dveřmi vybledlý tak, že se nedal přečíst. „Co je na té ceduli napsáno?“

„Magrittova chata. Ve čtyřicátých letech dvacátého století tady sídlila nějaká umělecká skupina. Stálo tu deset domků pojmenovaných po malířích. Všechny shořely, až na tenhle.“ Strčil do dveří. Po velké místnosti, jednoduše zařízené rustikálně vypadajícími kousky natřenými vybledlými barvami, se rozlilo světlo stojací lampy. Byl tu zděný krb se zčernalou zdí kolem, nad ním zašlé zrcadlo v pozlaceném rámu. Většinu prkenné podlahy pokrýval roztřepený ručně tkaný koberec. Naproti krbu byly mírně pokřivené prosklené posuvné dveře.

„Při denním světle to tady vypadá líp,“ poznamenal Otis znepokojeně.

„Je to fajn a docela útulné.“ Položila jsem příruční zavazadlo a kabelku na postel s nebesy na čtyřech sloupcích a s huňatým kostkovaným přehozem. „Připomíná mi to letní tábor, až na to, že tu nejsou palandy.“

„Všechno je původní, kromě těch prosklených dveří. Ty přidal až Malloy, aby měl výhled na oceán. A nábytek je od Evanových rodičů, kteří pracovali jako archeologové většinou v Jižní Americe.“

„A už jsou v důchodu?“

„Pokud mrtvým říkáš důchodci. Když Evan studoval na Stanfordu, zahynuli při letecké havárii.“

„Aha.“ Oči mi padly na kytici lučních květů ve sklenici na nočním stolku. „Pěkná kytka.“

„Vybrala ji Sophia. Bála se, že než přijedeš, bude už povadlá, protože luční kytky dlouho nevydrží.“

„To je od ní milé.“

„Jo, občas umí být i vstřícná.“ Posunul si brýle na nose výš. „Takže... za těmi dveřmi je kuchyňka. V ledniče jsem ti nechal nějaké jídlo na snídani. Připojení na internet je tu v pohodě, ne moc skvělý, ale jde to. Horší je to s mobilem. Kdyby připojení vypadlo a opravdu bys něco potřebovala, můžeš zaskočit nahoru do domu – tam je signál i připojení dobrý. A mimochodem, voda z kohoutku je ze studny a je výborná, takže ji můžeš bez obav pít.“

Přikývla jsem a potlačila zívnutí.

„A máš vlastní terasu s výhledem na zátoku, fotku jsem ti předtím poslal.“

Podívala jsem se na prosklené dveře. „Nejsou tu žádné závěsy?“

„Jestli chceš, můžu ti nějaké přinést. Ale zvenku sem doopravdy není vidět.“

Došla jsem k nim a nakoukla do černé tmy. Slyšela jsem, ale neviděla, jak vlny narážejí na útesy. „Takže tam se to stalo? To s Beatrice McAdamsovou?“

„Jo, tam se loni v prosinci utopila. Ve večerních šatech... šílený, co?“

Koktejlky a boty na vysokých podpatcích. Vzpomínám si, že mě tento detail tenkrát zaujal. Všude se o ní psalo.

Otis tleskl. „Hele, teď si trochu odpočiň. Ta postel je docela pohodlná, sám jsem ji vyzkoušel.“ Jako vždycky se zhoupl na patách. „Jsem opravdu rád, že jsi tady, Janie. Rozhodla ses správně, uvidíš.“

Nezdálo se mi to jako správné rozhodnutí, ale přinutila jsem se k úsměvu. „Taky se mi po tobě stýskalo, Otisi.“

„Jo, to mně taky. A teď si budeme navzájem krýt záda, jako jsme to dělali vždycky, když jsme pracovali u *Klauna*, pamatuješ?“

„To si piš.“

Znovu jsme se objali a Otis se vrátil do domu. Slyšela jsem, jak se jeho kroky vzdalují.

Vytáhla jsem telefon. Na displeji svítila jen jedna čárka, která však zmizela jako dohořívající svíčka.

Na komodě stál starý černý telefon. Zvedla jsem sluchátko... bylo hluché.

Komu bych ale v tuto noční dobu volala, že?

Odnesla jsem si příruční tašku s toaletními potřebami do primitivní koupelny. Vodovodní kohoutek zaúpěl, zabublal a pak střídavě vypouštěl proudy ledové vody a páry. Napustila jsem vodu přijatelné teploty do umyvadla a umyla si po cestě obličej. Pak jsem si vyčistila zuby.

Unaveně jsem se vrátila do místnosti a začala vybalovat. Otevřela jsem miniaturní šatní skříň s odlupujícími se tapetami s květinovým vzorem a do nosu mě udeřil závan zatuchlého vzduchu. Vedle stála komoda se zásuvkami, které se zasekávaly. Vytáhla jsem jednu z nich, abych zjistila, že je napěchovaná starými módními časopisy *Harper's Bazaar*, *Marie Claire* a dalšími.

Otevřela jsem jeden z nich – *Vanity Fair* z roku 2013 – na stránce s ohnutým rohem. Byla na ní celostránková reklama na Lancôme. A prezentovala ji modelka Beatrice McAdamsová, která tehdy byla na vrcholu své kariéry. Nádherné éterické stvoření s mlhavě zelenýma očima.

Všimla jsem si, že přeložené rohy mají všechny časopisy. Prolistovala jsem několik dalších označených stránek. Na každé z nich byly fotografie Beatrice v dobách její největší slávy.

Hodila jsem časopisy na podlahu a do zásuvky si naskládala spodní prádlo, šortky a tílka.

Vysvlékla jsem se a vklouzla do noční košile z tenounké bílé bavlny, kterou jsem si pro tuhle příležitost koupila v představě teplých kalifornských nocí. Smyslně mi splývala ke kolenům.

Zahlédla jsem se ve zlaceném zrcadle nad krbem. Malá bledá dívka v tenké bílé košili.

Žádná krasavice, ale poměrně hezká.

Náhle jsem pocítila nepřekonatelnou touhu po mužském doteku.

Ten pocit mě zaskočil. Téměř rok jsem tuhle část svého podvědomí potlačovala. Proč teď, unavená po dlouhé cestě, v cizím prostředí, daleko od všeho, co jsem považovala za domov, cítím tak naléhavou touhu? Naklonila jsem se blíž ke skvrnitému zrcadlu, jako bych v jeho temných hlubinách hledala odpověď.

V odrazu za mnou se něco pohnulo.

Prudce jsem sebou trhla.

Těsně za prosklenými dveřmi se vznášela postava. Mlhavá... bílá... nehmotná.

Srdce se mi rozbušilo. „Mami?“ uniklo mi bezděčně ze rtů.

Ať už to byl kdokoli nebo cokoli, zmizel ve tmě.

Chvilí jsem ochromeně stála, pak jsem se odhodlaně otočila a vyrazila ke dveřím. Přitiskla jsem tvář na sklo a vykoukla ven. Měsíční světlo se mihotalo mezi větvemi stromů kývajícími se ve větru. Zasmála jsem se. Došlo mi, že matčina ducha jsem si stvořila z bledého měsíčního světla.

Odemkla jsem dveře, se skřípěním je roztáhla a vyšla na čerstvý vzduch.

Přede mnou se rozprostírala černá plocha mořské hladiny, tu a tam narušená světélkující bílou pěnou zmítajících se vln. Vlevo jsem zahlédla matný obrys útesu, na jehož hřebeni se rýsovala silueta cypřiše připomínající šílenou ženu s rozevlátými vlasy.

Příboj mi teď připomínal dunění děl a řinčení zbraní.

Najednou mi naskočila husí kůže.

Takové to mrazení, které se vám plazí po páteři až po kůži na hlavě... když jste si naprosto jistí, že vás někdo sleduje.

Vrátila jsem se dovnitř, zavřela dveře a zamkla. Pak jsem došla k předním dveřím s klíčovou dírkou ve tvaru lebky na velký staromódní klíč.

Jenže žádný klíč tu nebyl. Pocítila jsem záchvěv paniky.

Přestaň! Strašíš sebe samu. Pravděpodobně v důsledku vyčerpání a dezorientace v cizím prostředí.

Potřebovala jsem se trochu vyspat.

Vlezla jsem si do čistě povlečené postele a přikryla se kostkovanou dekou. Znovu jsem si vzpomněla na ten mlhavý obrys v zrcadle a v mysli se mi vynořila další představa.

Šílená žena v koktejlových šatech.

Beatrice.

A pak jsem upadla do hlubokého spánku.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Probudila jsem se do překvapivé krásy. Za prosklenými dveřmi se až k obzoru táhla modrá hladina oceánu, nad níž se vznášel lehký mlhavý opar, sevřená vysokými útesy zbarvenými okrovou, fialovou a mechově zelenou barvou. Po hladině klouzali pelikáni, za sklem se ve vzduchu vznášel rubínovo-smaragdový kolibřík, pak rychle zmizel.

Nic strašidelného. Žádní skřeti.

Podívala jsem se na hodinky: 10.58!

Vstala jsem z postele a dala si studenou sprchu. Umyla jsem se kouskem zeleného mýdla, které vypadalo jako nakládaná zelenina. Z cestovní tašky jsem namátkou vytáhla kanárkově žluté bavlněné tričko a bílé capri kalhoty. V kuchyňce jsem našla sáček čerstvě umleté jamajské kávy, pomerančový džus a domácí brusinkové muffiny. Otis si vzpomněl, že dávám přednost medu před cukrem.

Ve starém otlučeném kávovaru jsem si uvařila kávu a vyšla s šálkem a muffinem v rukou na rozpadající se cihlovou terasu. Usadila jsem se na schodech vedoucích na pozemek.

V dálce jsem zaslechla hukot elektrické pily a dva muže pokřikující na sebe zvláštním jazykem, který zněl tak trochu jako španělština pod vodou. Zdola občas zaštěkali psi. Zmocnil se mě pocit naprostého klidu a pohody.

Pípnutí mi oznámilo příchod textové zprávy.

Nezavraždil tě tam někdo?

Zasmála jsem se. Wade O'Connor. Vyučoval na Kalifornské univerzitě v Los Angeles a stále se pokoušel stát spisovatelem.

Odepsala jsem: **Zatím ne. Pana R. jsem ještě neviděla.**

Ubytovali tě na strašidelné půdě?

Ne, jsem ve starém domku s úžasným výhledem. Připadám si jako v ráji!!

Fakt? Tak nekousej do otrávených jablek. Hrozný způsob smrti.

Haha. Budu se snažit.

Psi na pláži najednou začali zuřivě štěkat. Vstala jsem, ale ani když jsem si na kraji terasy stoupla na špičky, až dolů jsem neviděla.

Zadívala jsem se na hladinu oceánu, z níž směrem k obzoru vystupovalo několik skalnatých útesů. Jeden z nich byl obzvlášť impozantní – rozebrané černé skály mi připomínaly rozbořenou věž gotické katedrály zatopené vodou.

Očima jsem zabloudila k nižšímu výběžku severně od místa, kde jsem stála, a zahlédla jsem něco, co také vypadalo jako ze středověku. Špičku věžičky s cimbuřím vyčnívající nad stromy. *Co to může být?* přemýšlela jsem.

Znovu mi pípla zpráva. Tentokrát to byl Otis. **Už ses vzpamatovala?**

Jo. Hned jsem nahoře.

Odnesla jsem hrnek do minidřezu uvnitř. Pak jsem se vydala po úzkých, mechem porostlých schodech k hlavní budově. Otis byl na parkovišti a vykládal papírové tašky s nákupem ze zadního sedadla prastarého priusu. „Ahoj,“ pozdravil mě. „Spalas dobře?“

„Až moc dobře, probudila jsem se před chvilkou. Máš pravdu, Otisi, je to tu nádherné.“

„Říkal jsem ti to.“

„Jak to, že ti psi tak štěkají?“

„Moře vyplavilo na pláž mrtvého žraloka. Musím ho odtráhnout dřív, než se začne rozkládat a bude smrdět až sem.“ S plnou náručí se

vydal k domu. „Hele, mohla bys mi udělat laskavost? Vyzvedla bys dneska Sophii? Dopoledne chodí na tenis a končí ve dvě.“

„Jistě, když ti to pomůžu.“ Rozhlédla jsem se, ale nikde na příjezdové cestě jsem neviděla nissan, který jsem si půjčila. „Kde mám auto?“

„Řekl jsem Hectorovi, pracuje tady jako zahradník, aby ho odvezl zpátky do půjčovny. Máme tu auto, které můžeš používat.“

„Ale zaplatila jsem na měsíc dopředu.“

„Volal jsem tam a naučtují ti poplatek jen za jeden týden.“

Měla jsem zvláštní pocit, jako bych se ocitla v pasti. „Měl ses mě nejdřív zeptat, Otisi.“

„Myslel jsem, že budeš ráda. Nemusíš platit za pronájem, ne? A věř mi, že tohle auto se ti bude líbit mnohem víc.“

Zamířil k postranním dveřím domu a vešli jsme na velkou verandu pro služebnictvo. Vysoká hubená žena s dlouhými bílými copy se oháněla mopem a vytírala podlahu. Nedokázala jsem odhadnout její věk – padesát, šedesát? Oříškově hnědý obličej vypadal jako vyřezaný z nějakého tvrdého tropického dřeva.

„Hola, Annunciato!“ zavolal na ni Otis a zamával. „Tohle je Jane, bydlí v domku nedaleko.“

Usmála jsem se. „Těší mě, Annunciato.“

Podívala se na mě, ale pak se vrátila zpátky k práci.

Vydala jsem se za Otisem do kuchyně, byla úžasná – samý mramor a nerez a další úchvatný výhled na Pacifik. „Annunciata je hluchá,“ vysvětlil mi. „Má sice naslouchátka, která jí Evan zaplatil, ale skoro je nepoužívá. Říká, že zachycují hlasy duchů. Docela jí to věřím.“

„Nezdálo se, že bych jí byla sympatická.“

„Těžko říct. Je vdaná za Hectora – to je ten zahradník. Ten je na tom stejně. Pracovali už pro Evanovy rodiče v Hondurasu a myslím, že ani jeden z nich nemá rád cizince. Možná jsou tu nelegálně, nevím... nikdy jsem se na to neptal.“

„Kdo tu ještě pracuje?“

„Na plný úvazek jen já a Sandovalovi. Ostatní chodí jen občas.“ Položil tašky na pult. „Dřív tu pracovalo víc lidí. Chlapík, který byl něco jako komorník, ale říkal si správce panství. Předě mnou ještě dvě služebné na plný úvazek a kuchař. A Evan i Beatrice měli osobní asistenty. Komorník a šéfkuchař bydleli v domku pro hosty za garáží. Ale když Evanovi začaly docházet peníze, všechny je propustil.“ Otis zašátral v zásuvce a vytáhl ovladač. „Dobře, tímhle si otevřeš bránu i garáž. První tlačítko je brána, další tři pak garážová vrata. V té třetí je modré audi, které můžeš používat.“

Vzala jsem si ovladač. „Dobře, díky.“

„Klíče by měly být na sedadle. Do navigace řekni ,tenisový klub v Carmelu'. A měla bys vyjet včas, protože na silnicích bude velký provoz.“

„Pokud ode mě už nic nepotřebuješ, půjdu zpátky do domku.“

„To je dobrý nápad, a trochu si tu projdi okolí, ať to tu poznáš. Jo, a dneska večer se najíš se mnou a Sophií. Protože pán a vládce je pořád pryč.“

„Skvělé.“ Pomalu jsem odcházela, když jsem si ještě vzpomněla. „A mimochodem, potřebuju klíč od domku.“

„Nenechal jsem ti tam jeden? Na stolku u postele?“

„Ne.“

„Myslel jsem, že ano. Podívám se, jestli se mi podaří někde nějaký vyhrabat. Počkej, nejdřív ti ukážu, kde se budeš se Sophií učit.“

Zavedl mě do vstupní haly ke schodišti z jasanového dřeva. Sestoupili jsme do nižšího patra. „Tohle patro je úplně nové,“ řekl. „Je tu tělocvična, promítací místnost a několik dalších ložnic. Jednu z nich využívají Sandovalovi. Mají sice vlastní dům na druhé straně dálnice, ale občas u nás jeden z nich přespí. Třeba když jsem pryč.“

„Takže tu nejsi vězněm?“

Zmateně se na mě podíval. Pak otevřel dvoukřídlé dveře. „Tohle je pokoj s výhledem na oceán. Tady budeš pracovat.“

Prostorný pokoj byl zařízený jednodušeji než pokoje v patře. Z oken od podlahy ke stropu na dvou stranách sem proudilo mihotající se zelené světlo, které se odráželo od hladiny.

„To je nádhera,“ vyhrkla jsem.

„Byl to Beatricin oblíbený pokoj. Trávila tu hodně času lenošením na lehátku.“ V rohu pokoje bylo diagonálně umístěné bílé čalouněné lehátko. „Od té doby sem Evan už nikdy nevkočil.“

„Nebude mu vadit, když tu budeme se Sophií?“

„Ne. Bude rád, když se mu nebudeš plést do cesty.“

Docela studený psí čumák, pomyslela jsem si. I kdyby zavraždil Beatrice.

Vlastně obzvlášť, kdyby to udělal.

Vrátila jsem se do domku. Vyměnila jsem žabky za sandály, popadla tašku a zamířila ke garáži – budově pro devět aut spojené kryptou chodbou s hlavním domem. Na dálkovém ovladači jsem náhodně tiskla různá tlačítka, dokud se s rachotem neotevřely prostřední garážové dveře.

„Páni,“ vydechla jsem.

Mezi land cruiserem a smartem se krčilo safírově modré Audi Coupé s bílým interiérem. Na předměstí Jersey, kde jsem vyrůstala, byla takováhle auta snem každého kluka, a tady jich stálo rovnou osm, většinou drahých modelů, včetně Tesly modelu S u dobíjecí stanice. Nadšeně jsem se rozeběhla k audi a vklouzla za volant. Uvelebila jsem se v jemné kůži. Stačilo se dotknout startéru a motor se smyslým vrněním ožil.

Po pobřežní silnici, kde jsem si včera večer připadala ztracená, se jelo skvěle. V dohledu se tu a tam mihl oceán, na východě se občas objevily zasněžené hory. Stačilo sešlápnout pedál a bez potíží jsem se zařadila do provozu na dálnici.

K odbočce na Carmel-by-the-Sea mi to trvalo dvaadvacet minut. Bylo to půvabné městečko jako z pohlednice. Křivolaké dlážděné ulič-

ky, z okenních parapetů v dlouhých vodopádech spadaly tmavě červené muškáty. Chodníky byly plné turistů, kteří se fotili nebo lízali zmrzlinu. Naštěstí jsem hned našla parkovací místo a přidala se k procházejícím se lidem. V bistru jsem vyhodila sedmadvacet dolarů za salát Cobb.

Všechno se zdálo být neskutečné – muškáty, zmrzlina... snovou atmosféru umocňovalo slunce pronikající mlžným oparem.

Ve tři čtvrtě na dvě jsem se vrátila k autu. Navigace mě dovedla k tenisovému klubu – nízké budově zastíněné platany, jejichž kůra připomínala maskování námořní pěchoty. Parkoviště bylo přeplněné. Objela jsem celý okruh, než jsem spatřila vyjíždějící auto – luxusní range rover v modré metalíze. Přijela jsem k němu.

Řidička prudce zabrzdila. *Zvláštní*, pomyslela jsem si. Nechala jsem jí víc než dost místa na manévrování.

Pak vycouvala a znovu zastavila přímo vedle mě. Od okénka se odráželo slunce, takže dovnitř téměř nebylo vidět. Všimla jsem si stříbřitě blond vlasů a jemných rysů v obličeji. Oči skryté za velkými neprůhlednými tmavými brýlemi.

Klepnutí na okénko spolujezdce mě přimělo vyskočit. Na sedadlo se vřítla poměrně vysoká a opálená dívka.

„Ahoj,“ řekla.

Range rover se prudce rozjel. Krátce jsem se za ním zadívala a pak jsem se vrátila ke své spolujezdkyni. „Ahoj... ty jsi Sophia? Jsem Jane.“

„Jo, já vím, říkal mi to Otis.“ Zkroutila se, aby za sedadlo nacpala raketu a neonově oranžovou sportovní tašku.

„Moc děkuju za krásné květiny. To od tebe bylo moc milé.“

„Žádný problém.“ Trochu se zavrtěla. „Jak to, že můžeš řídit její auto?“

„Čí je to auto?“

„Beatricino. Vždycky byla vzteky bez sebe, jen když se člověk na to auto podíval.“

Beatricino auto!

Náhlé cinknutí mě přimělo znovu vyskočit. „Připoutej se,“ řekla jsem.

Sophia si s výrazem, jako by mi dělala obzvlášť velkou laskavost, přetáhla pás přes hrud'. Povytáhla si krátké šortky, které se jí zařezávaly mezi hýždě, vydolovala ze zadní kapsy balíček žvýkaček a roztrhla ho. Do pusy si nacpala dva růžové plátky. Chvilí žvýkala.

„Myslela jsem, že budeš vypadat jinak,“ řekla.

Pomalů jsem vyjela z parkoviště. „Opravdu? A jak?“

„Nevím. Prostě jinak.“ Její hlas zněl zastřeně. Nad horním rtem se jí leskly kapičky potu.

Sophia taky nevypadala jako bezprizorní dítě, jak jsem si ji představovala. Obličej měla ve tvaru srdce, oči zvýrazněné nápadnými purpurovými stíny a řasenkou podobného odstínu, rty namalované purpurově hnědým leskem. Zrzavé vlasy sestřihané do středně dlouhého mikáda lačnily po šamponu. Na sobě měla oranžové tílko a ty krátké šortky.

Vyfoukla tenkou bublinu, která hned praskla. „Otis říkal, žeš pracovala pro nějaký televizní pořad.“

„Jo, pomáhala jsem se scénářem pro seriál *Temná Carlotta*.“

„O tom jsem nikdy neslyšela.“

„Běželo to na kanále ALX. Vysílal se šest let a teď ho zrušili.“

„To je nanic.“ Vyplivla žvýkačku zpátky do obalu, zmačkala ho do chuchvalce a hodila si ho k nohám. Pak hlasitě řihla.

Zachytila jsem typický pach bourbonu.

„Tys pila?“

„Ne.“

„Nelži mi, cítím to z tvého dechu.“

Pokrčila rameny.

„Byla jsi vůbec na tréninku?“

„Jo, byla.“

„A?“

„Skončili jsme dřív, protože Marianne – to je naše trenérka – má

nádor v děloze a dostala křeče. Tak musela jít ke gynekologovi. A já se šla pobavit s Joshem, to je chlápek, co tu vede bar.“

„On ti nalévá alkohol?“

„Vypila jsem asi půlku Manhattanu... o nic nejde.“ Znovu se ozvalo hlasité říhnutí.

„Zdá se, žeš toho vypila víc,“ poznamenala jsem.

Moji pozornost upoutalo cosi ve zpětném zrcátku. Za námi jelo SUV v modré metalíze. Možná range rover.

Zpomalila jsem, abych zjistila, zda projede kolem. Auto také zpomalilo a jelo dál za mnou.

Blesklo mi hlavou, že mě pronásleduje Beatrice McAdamsová.

Sophia náhle vydala tiché žbluňknutí, jako když se vaří ovesná kaše. Zajela jsem ke krajnici a zastavila. „Stáhni okénko a zhluboka dýchej.“

Poslechla mě, vystrčila hlavu ven a nasála čerstvý vzduch. Pak se zkrouteně opřela o sedadlo.

„Dobrý?“ zeptala jsem se.

Téměř nepostřehnutelně přikývla. Zařadila jsem se zpátky mezi auta na dálnici a zkontrolovala, jestli za mnou nejede modré SUV. Bylo pryč.

Opravdu jsem si myslela, že by to mohla být Beatrice? Moje stará dětská představa, že mrtví zůstávají mezi námi, znovu ožila. *Směšné.*

Jela jsem tak rychle, jak jsem se jen odvážila, zabočila jsem na příjezdovou cestu k Thorn Bluffs a co nejopatrněji projela všechny zatáčky. Zastavila jsem před domem. Pomohla jsem Sophii vystoupit, spíš jsem ji napůl vytáhla za ramena. Odvedla jsem ji dovnitř. „Kde máš pokoj?“

„Na konci chodby.“

Poděpřela jsem ji a dlouhou chodbou kolem schodiště jsem ji dovedla ke dveřím. Vrhla se ke klice, vklopýtala dovnitř a zhroutila se na postel. Vešla jsem za ní. V pokoji byl neskutečný nepořádek, prodírala jsem se hromadami spodního prádla a sportovních ponožek, loužemi navoněného slizu, papírovými taškami z obchodu Tokidoki,